

Nærværelse i Forglemmelse, medens dog Ansigtets Udtryk og Kindernes Farve tydeligt røbede, at hun i sin Krog var lutter Øren og opmærksomt opfangede ethvert af Kapellanens Ord.

Emanuel tænkte ikke paa, at hans Blik maaske undertiden hvilede temmelig ugenert paa hende; — der-til var han altfor opfyldt af Glæden over endelig her at have fundet en lille venligsindet Tilhørerkreds; og han glemte efterhaanden al Forlegenhed.

Midt under hans Tale hørtes Trin ude i Gaarden. Anders Jørgen lettede sig i Sædet med et Udtryk af Befrielse, og henne ved Vinduet kastede den unge Pige hurtigt Blikket ud gennem Ruden for at forberede den kommende. Men pludselig skiftede hendes Ansigt Farve. Med forvirret, næsten skrækslagen Mine saae hun hen paa Faderen.

Et Øjeblik efter lød tre sindige Slag paa Døren.

VIII

Den indtrædende var den høje, magre, noget for-overludende Mand med det mærkelige Katteansigt, der om Formiddagen efter Gudstjenesten havde været Genstand for saa megen Opmærksomhed blandt Emanuels Tilhørere. Han blev et Øjeblik staaende ved Døren, idet han ligesom overrasket saae sig omkring med skævt optrukken Mund. Derpaa sagde han med slæbende Stemme „Goddag“ og gik langsomt rundt og gav Haanden.

Den gamle Anders Jørgen, der forskrækket havde rejst sig fra Stolen, saae paa den fremmede med et for-fjamsket bønfaldende Blik, som denne imidlertid tydeligvis søgte at undgaa.

Paa Emanuel, der flygtigt mindedes at have set den fremmedes Ansigt et Par Gange i Kirken, gjorde hans Person og Væsen et saare utiltalende Indtryk. Og denne Følelse af Ubehag blev ikke mindre levende hos